

Nebe (KKC 1023-1029, YOUCAT 52, 158)

„Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: "To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim snížil a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí."

(Zj 7,9.14b-17)

Dnes si máme říci něco o nebi.

Když se řekne nebe, myslí se tím v křesťanství stav nebo místo kde dlí Bůh, andělé, svatí, kde je radost, láska a štěstí. Je to cíl veškerého našeho snažení.

Tak nám to říká katechismus. Na nebe se máme těšit.

Těšíte se na nebe?

V běžném každodenním životě nad touto otázkou nepřemýšlíme. Máme jiné starosti a radosti než nebe.

Když už se nás někdo zeptá, spíš než radost, pociťujeme z nebe rozpaky.

Jaké to tam bude? A hlavně: Co tam budeme dělat?

Odpověď, že budeme blaženě patřit na Boha a radovat se z Ježíše Krista, mnohé neuspokojí.

Pro lidi, žijící ve víru světa, je přitažlivější muslimská verze, kde se mohou těšit na ženy, víno a zpěv.

O něčem takovém by měl katechismus psát, aby nás nadchl a povzbudil...

Jenže v něm stojí:

„Nebe je jediným nekonečným okamžikem lásky. Nic už nás neodloučí od Boha, kterého naše duše miluje a kterého po celý život hledala. Společně se všemi anděly a svatými se vždycky můžeme radovat z Boha a s ním.“ (YOUCAT 158)

Na takové nebe se může opravdu těšit jen člověk, který prohloubil svou víru až do tajemství mystiky.

Nebe pro mystiky?

Možná že v této chvíli máte pocit, že se vás tato věc netýká.

Já nejsem žádný mystik a nikdy se jím ani nestanu, to je jen pro vyvolené...

Zde je potřeba říci, že mystici žijí mezi námi a není tak těžké se k nim připojit.

Mystika je náboženská praxe, která se odpoutává od smyslového vnímání, rušivých představ a směřuje k setkání, sjednocení či splynutí s Bohem.

Mystikem se může stát každý, kdo se ztiší, aby mohl vnímat Boha.

Vypnout televizi, rádio, počítač, zavřít se do své komůrky a zapnout srdce, rozum a vůli a obrátit je k tajemství živého Boha. Vstoupit každý den alespoň na chvíli do intenzivní modlitby. To je cesta k mystice.

Komu se to podaří? Tomu kdo opravdu chce.

Nejvíce takovýchto mystiků nacházím mezi nemocnými.

V jejich stáří a nemoci je už netěší a nerozptylují světské radosti.

Jsou ponořeni do modlitby, a když jim podám svaté přijímání, rozhostí se na jejich tváři úsměv a oni jen tiše opakují: „Jak jsem šťastná, jak je mi dobře, Ježíši děkuji...“

Přijímají Ježíše připraveni upřímnou modlitbou, a proto jsou schopni zakoušet z jeho blízkosti opravdové štěstí.

Prožívají už tady na zemi to, co je čeká v plné kráse a síle v nebi.

Není na tom nic těžkého, fantastického, nepochopitelného. Jen tichá, upřímná hluboká zbožnost.

A ta se týká nejen starých lidí, ale všech. Vzpomeňme na mladou dívku Aničku Zelíkovou, která se nabídla jako oběť za nenarozené děti. Umírá v 17ti letech s úsměvem a vyznáním: „Miluji Ježíše, jsem tak šťastná, s nikým bych nechtěla měnit.“ K této radosti a pokoji ji přivedlo zbožné prožívání svatého přijímání.

Abychom se k tomu přiblížili i my, stačí jednat podle jednoduchá zásady: co děláš, dělej naplno a pořádně. Když pracuješ, pracuj, když slaviš, slav, když se modlíš, modli se celým srdce, silou i myslí.

Závěr

Na závěr vám chci popřát, abyste se nebáli vznešených a vysokých cílů, abyste se nebáli usilovat o nebe.

Ono není daleko ani vysoko.

Je nám blízko, je od nás ve vzdálenosti jedné upřímně prožité modlitby.

Amen.